

E. Sager under Økonomisk udvalg.

1. *Markedsproblemerne (A 139 og C 5 m. m.).*

Efter generaldebattens almene drøftelse af markedsspørgsmålene (se side 4 ff.) foregik udvalgsarbejdet på grundlag af et medlemsforslag, rejst af Leif Cassel, Sverige (sag A 139), beretningen fra Den nordiske ministerkomité for økonomisk samarbejde (sag C 5) samt regeringsmeddelelserne vedrørende rekommandation nr. 25/1965 om nordisk samarbejde inden for EFTA og rekommandation nr. 26/1966 om økonomisk samarbejde i Norden.

Leif Cassel foreslog at henstille til regeringerne: 1) i intimt samarbejde at forberede kontakten med EEC; 2) at optræde som en enhed over for omverdenen i markedsspørgsmålene; 3) at hindre handelspolitisk splittelse i Europa; 4) at udnytte samarbejdet i Kennedyrunden til at vinde erfaring for en fælles nordisk optræden i handelsforhandlinger samt 5) at styrke det organisatoriske forhandlingsberedskab for eventuelle kontakter mellem EFTA og EEC. (Smlgn. Casseles egne kommentarer side 5).

I beretningen fra ministerkomiteen oplystes, at man vil intensivere samarbejdet mellem embedsmændene om udveksling af de informationer og udredningsmateriale, de enkelte lande udarbejder med henblik på forhandlinger med EEC.

Beretningen (C 5) indeholdt desuden analyser af mulighederne for et udvidet nordisk samarbejde vedrørende det ydre toldniveau og vedrørende landbrugspolitikken, d.v. s. de to områder, hvor løsninger nødvendigvis må nås, hvis man skal kunne gennemføre en samlet udbygning af det nordiske økonomiske samarbejde (jvfr. rek. 26/1966). Om der forelå muligheder for en mere gennemgribende toldharmonisering, kunne dog først afgøres, når Kennedyrunden var afsluttet.

Hvad landbrugspolitikken angik, fastslog beretningen, 1) at gennemførelsen af et fuldstændigt markedsfællesskab for jordbrugsvarer ikke var en for samtlige lande acceptabel løsning; 2) at der ikke forelå politiske forudsætninger for et system, der kombinerede fælles minimumpriser på jordbrugsprodukter i nordisk samhandel med internordiske importafgifter, som skridtvis skulle

afvikles; 3) at man fra finsk, norsk og svensk side hævdede, at præferenceordninger for nordiske landbrugsvarer ved import til de enkelte lande ville stride mod bestemmelserne i GATT-aftalerne, samt 4) at det i praksis kun ville være få områder, hvor der kunne indføres særlige toldkvotaer med reduceret told eller importafgifter. Ministerkomiteen konkluderede derfor, at det ikke var realistisk at vente, at de nordiske lande ville kunne vedtage forslag om et vidtgående samarbejde inden for handelen med landbrugsvarer.

Under disse omstændigheder erklærede ministerkomiteen, at de nordiske lande indtil videre ville koncentrere sig om et mere begrænset samarbejde af pragmatisk karakter. I øvrigt forberedes der en oversigt over alle de økonomiske samarbejdsproblemer, rekommandation nr. 26/1966 havde peget på.

Forhandlingerne i Økonomisk udvalg gjorde det klart, at den danske regering i tilfælde af britisk ansøgning om medlemskab af EEC også agtede at indgive sin ansøgning, og at den norske regering efter alt at dømme havde samme hensigt. Herom sagdes dog intet, hverken i udvalgets betænkning eller i den debat i det samlede råd, som førtes på grundlag af udvalgsbetænkningen.

De resultater, udvalget ved sine drøftelser nåede frem til, fandt udtryk i et forslag til rekommandation af følgende indhold: Regeringerne bør 1) fortsat støtte bestræbelserne for at nå en bred europæisk markedsløsning og „samarbejde nærest mulig under forberedelsene til og under eventuelle forhandlinger herom“; 2) uanset de enkelte landes tilknytningsform til en markedsløsning lægge særlig vægt på at bevare det frie nordiske marked, som er opnået gennem EFTA, og at bevare mulighederne for fortsat at udvikle det nordiske samarbejde inden for markedskonstellationerne samt 3) holde Nordisk Råd eller dets organer løbende informeret om udviklingen i markedsituationen.

Rekommandationsforslaget var blevet til som et kompromis efter indgående forhandlinger i udvalget og gav derfor kun anledning til få kommentarer, da det kom til behandling i det samlede råd.

Professor Bertil Ohlin, Sverige, var talsmand for udvalget og gav forslaget følgende